

BRATRSKÁ NÁKLONNOST 10) SPOLEČENSKÉ VĚDOMÍ

Jak se projeví a v čem vlastně spočívá ta změna, že v Kristu jsem součástí vyššího organického celku, tedy ne jen to, že mi už můj život nepatří, protože patří mému Pánu Ježíši Kristu, ale i to, že v tom nejsem sám, že nás je mnoho? Nemohu mít Ježíše jen sám pro sebe a ani jemu samému by se to nelíbilo, vždyť ani on neměl Boha Otce jen sám pro sebe. Bůh do každého z nás vložil potřebu někam patřit a mít vědomí sounáležitosti. Už ani nevím, jestli jsme se to učili za totality v „marxáku“ na VŠ, nebo jsem to četl v nějaké publikaci, ale dozvěděl jsem se, že lidstvo spěje k vyšší formě sebeuvědomění. Mluvílo se také o společenském vědomí. Ptal jsem se, jestli je něco takového ve vesmíru vůbec možné. Nevím, jestli to byl vynález Marxův, nebo to od někoho převzal, ale mně se to líbilo. Nevěděl jsem, že můj pocit marnosti a nedostatečnosti pramení ze Hříchu, tedy celkové porušenosti světa, myslel jsem si, že lidstvo ještě není hotové, že ještě nedozrálo do konečného stádia. Snil jsem o tom, že si jednou budu moci lépe uvědomovat sám sebe a svou situaci, rychle a snadněji si „učesat“ své myšlenky a tak lépe a svobodněji tvořit. Také jsem slyšel, že i jogýni mluví o jakémsi stavu probudilosti. Velice mne to zaujalo, zajímal jsem se o to, co je tím míněno, četl jsem o józe, ale nikdy jsem s ní nezačal. Jeden kamarád v hospodě říkal, že to zkoušel, a že se mu to nelíbilo, říkal: „Lehl jsem si na zem a snažil se vciťovat do konečků prstů, jak mi říkali, a když se mi to začlo dařit, vyskočil jsem okamžitě na nohy a řekl jim: Ne, tak tohle ne, to není nic pro mě, fuj! Pryč s tím!“ Vřele jsem s ním souhlasil a dal si další pivo. Ne že bych žil v takovém klamu, že bych alkohol považoval za lepší zdroj vnitřní harmonie, ale jóga mi opravdu připadala velmi nepřirozená a tedy divná, podezřelá a hlavně nečeská. Od jógy mne definitivně odradila četba knížky „Útěcha z ontologie“ od českého undergroundového marxisty Zbyňka Fišery (aljas Egon Bondy), básníka a filosofa a mimo jiné i příležitostného textaře skupiny „Plastic People of the Universe“. Vůbec nedoporučuji, je to kniha velmi blasfemická (protibožská), ale Egon v ní zdůvodňoval, proč volil raději marxismus, než jógu. Jóga pro něj zcela ztratila „ontotvornost“ budoucnosti, protože nemá společenský charakter. Jóga je totiž opravdu nenapravitelně uvězněna do přísného individualismu. Jóga netvoří společenství ducha a nikdy tvořit nebude, kdežto Ježíš ano. Nemluví o jogýnských klubech, kde se jistě mezi sebou také mají rádi a tak po lidsku tvoří jakési společenství. Mám na mysli to, že jogýni se při svých meditacích nespojují, nemohou si na nějaké úrovni před nirvánou dát rande a být tam spolu jedné mysli a jednoho srdce. V Duchu svatém to možné je a sám jsem byl mnohokrát toho svědkem. Neděje se tak ovšem pomocí meditace, ale pomocí modlitby a především pak při chvalách a uctívání. Egon Bondy buď neznal, nebo nepochopil evangelium a jeho smysl a proto volil raději marxismus, když zavrhoval jógu. Zřejmě tušil, či předpokládal, že další vývoj lidstva se nejspíše bude odehrávat skrze nové společenské struktury, nikoliv skrze další evoluční zdokonalování Homo Sapiens Sapiens. Člověk se opravdu nebude vyvíjet a nikdy nevyvíjel, Bůh stvořil člověka k obrazu svému a v určený čas se sám stal tělem – člověkem a to v Ježíši Kristu. Proč by tak činil v nehotové fázi domělého vývoje? Veškerá lidská (i Božská) dokonalost nám byla ukázána na Kristu. Bůh však pokračuje ve svém stvořitelském díle, používá si k tomu lidi stejně jako dříve prvoky a tvoří z nás nový, mnohobuněčný organismus. Není to další krok ve vývojové linii evoluce, je to další stvořitelský akt na vyšším stupni uspořádanosti. Bůh vidí celou církev jako **jednu osobu**, je to Kristova nevěsta. Tedy Egon Bondy měl dobrou intuici, ale vsadil na špatného koně. Satan rád krade církvi cokoli, co sama zanedbá a dá to třeba Marxovi, (nebo EU). Společenská uvědomělost a internacionalita (také jednotná Evropa), jsou atributy patřící výhradně Kristu od samého začátku. Mít osobní účast na takovém Božím stvořitelském díle sebou jistě nese ne jen změnu osobní identity, ale i společenského vědomí.

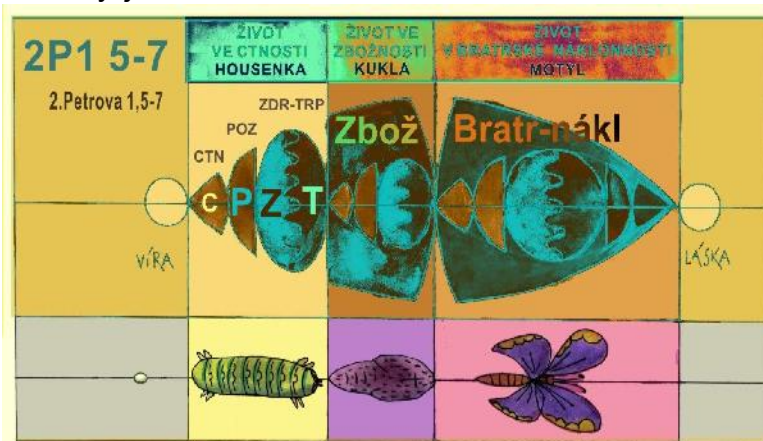
Pro začátek by stačilo si uvědomit, že všichni křesťané ve městě (v národě) nemají

jen společného Pána, ale také společného nepřítele, Satana. Neměli bychom mu dovolit, aby se mezi nás vklínil a působil rozdělení, ale měli bychom si osvojit takovou kulturu vzájemné komunikace, která nám umožní přijímat se a milovat i s odlišnými názory. Schopnosti vcítit se do situace (myšlení) druhého se v diplomacii říká „**understanding**“, stát pod, čili být pod situací toho druhého, aniž bych opouštěl své pozice, nebo se nechal strhnout. Je to vlastnost, kterou má Ježíš. Také on uměl naslouchat hříšníkům a často byl pohnut velikým soucitem, aniž by se nechal strhnout a hříchu přitakal. Když před Ježíše přivedli cizoložnici přistíženou při činu a chtěli ji ukamenovat, neodsoudil ji, ale zahanbil její soudce:

Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod’ na ni kamenem!“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. Ježíš se zvedl a řekl jí: „Ženo kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“

(Jan 8, 7–11)

Understanding je tedy vedle **oběti** a bratrské **synergie** dalším rozměrem Bratrské náklonnosti, kterou Zbožnost zatím neřešila. Jak ukazuje schema, uvnitř Bratrské náklonnosti jsou znovu tytéž atributy jako ve Ctnostech, nebo ve Zbožnosti. Jsme tedy při řešení vzájemných vztahů a komunikace jakoby znovu na začátku pouště. Pokud jsem dříve usiloval o to, abych se nenechal vytočit svým šéfem v práci a zachoval si vnitřní pokoj, teď to má jít opačným směrem, mám se snažit, abych já nevytočil svého šéfa a usiloval tak o jeho pokoj. Vždyť máme mít bližního svého za přednějšího než sebe. Doznávám, že

se mi často nedaří ani to první, natož to druhé. **Zdrženlivost** v komunikaci může být např. neskákat druhým do řeči a **Trpělivost** snášet trpělivě, když mně druhý skáče do řeči. Na vyšším stupni zbudovanosti to pak může znamenat zdrženlivost od souzení druhých a trpělivé snášení, když druzí odsuzují mne. Bez Krista to ovšem vůbec není možné. V přírodní analogii jsem Bratrské náklonnosti přiřadil motýla. Aby motýl mohl létat, potřebuje vzduch, který nabere do svých křídel. Slečna Motýlová má ve své příruční kabelce na parfémů dostatek feromonů, kterých vypustí jen pár molekul do vzduchu, aby tak nalákala samečku v okruhu až 2 km. To je komunikace lásky, ke které také potřebuje vzduch a jeho vanutí. Ani naše komunikace se neobejde bez vanutí Ducha svatého, který sám je nositelem Slova. Duch přichází na pomoc našim slabostem a pomáhá nám řešit každou situaci, ale v dokonalosti Božího království má pro nás Pán připravený jiný druh komunikace.

Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují. Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.

(1. Korintským 2, 9-10)

Zjevil to i Ricku Joynerovi, současnému americkému prorokovi, který ve svých prorockých snech, nebo viděních prožil podobnou nadsmyslovou komunikaci, jako apoštol Pavel ve svém vytržení. Mám víru i naději, že i já mám v Kristu naplnění svých studentských představ o vyšší formě sebeuvědomění a dokonalé komunikaci.

... a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit.

(2. Korintským 12, 4)

Ježíš je naší Boží komunikací. V nebi budeme komunikovat mezi sebou v čistých

myšlenkách na vyšší úrovni vědomí. Slovu – **není člověku dovoleno** – rozumím tak, že není pro člověka zatím fakticky možné přirozeným způsobem ta slova vyslovit, jsou to však konkrétní slova, která jsou slyšet. Pokud by ta možnost existovala, pak jistě může existovat i konkrétní důvod zákazu taková slova vyslovovat tady na zemi. Rick Joyner své prorocké sny z místa Boží slávy před Soudným stolcem Kristovým popisuje takto:

Nemít už co skrývat pro mě bylo, jako bych ze sebe shodil to nejtěžší jho a pouta. Cítil jsem se, jako bych mohl dýchat tak, jak jsem ještě nikdy nedýchal.

Čím více mnou prostupoval pokoj, tím více se zdálo, že má mysl nabírá na kapacitě. Potom jsem začal vnímat komunikaci, kterou by žádná lidská slova nezachytila. Myslel jsem na slova apoštola Pavla o jeho návštěvě v třetím nebi, kde slyšel nevypravitelné věci. Existuje duchovní komunikace, která zdaleka převyšuje jakoukoli formu lidské komunikace. Je mnohem hlubší a smysluplnější, než co jsou lidská slova schopná popsat. Nějakým zvláštním způsobem to je čistá komunikace srdce a mysli dohromady a je tak čistá, že není žádná možnost nedorozumění.

Když jsem se na někoho v místnosti podíval, začal jsem rozumět tomu, co si myslí, právě jako on rozuměl mně. Když jsem se podíval na Pána, začal jsem mu rozumět stejným způsobem. Stále jsme používali slov, avšak význam každého z nich měl hloubku, již by žádný slovník nezachytil. Má mysl byla osvobozena, takže její kapacita se mnohokrát zvětšila. Bylo to povznášející nad všechny ostatní zážitky, které jsem měl.

Bylo také zřejmé, že se Pán radoval z toho, že se mnou takto může komunikovat, stejně tak, jako jsem se z toho radoval já sám. Nikdy předtím jsem tak hluboce neporozuměl tomu, co vlastně znamená, že on je Slovem Božím. Ježíš je Boží Komunikací jeho stvoření.

Rick Joyner – Poslední bitva

Jsem rád, že Pán dává i takováto proroctví o nebeských věcech pro povzbuzení, abychom věděli na co se těšit. Myslím, že je to v Boží vůli.

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte a ne k pozemským věcem.

(Koloským 3,1-2)

Ježíš je naší Boží komunikací, on sám je tou sítí, která nás vzájemně propojuje. Ta síť je reálná, má konkrétní strukturu a uspořádání a podobně jako internet obklopuje celou planetu. Duch svatý – Kristus v nás – nám dává schopnost se na tuto síť napojit. To je to, co nazývám **společenským vědomím v Kristu**, nebo také **společenský rozměr Krista**. Nemyslím si, že se tento výraz musí ujmout, pokud někdo vymyslí, nebo ještě lépe od Pána přijme výraz jiný, nebudu proti. Je to osobní pocit sounáležitosti ne jen s vlastním sborem a církví, ale i se zbytkem Kristova těla ve městě, v národě i ve světě. Je to další rozměr Bratrské náklonnosti, kterou podle 2P1 5-7 máme přidat ke své víře.